

1.

Спочатку це було весело, гратися в «дім».

Я сама собі готувала. Крекери й сир, тричі на день.

Я дивилася по телевізору все, що хотіла, цілий день.

Це могли б бути гарні три дні: крекери й сир на сніданок, телевізор; крекери й сир на обід, телевізор; крекери й сир на вечерю, телевізор, ліжко. Ні про що не думаєш, окрім крекерів і телевізора. Досконалий світ.

Потім сир закінчився.

У морозилці нічого не лишилося. У відділенні для овочів був бридкий коричневий латук і смердюча морква. На полиці стояла пляшка молока. Я її відкрила. Вона також жахливо смерділа, тож я закрутила кришечку і запхала її назад у холодильник.

Я перевірила, чи є перекуски у моїй кімнаті. Зазирнула на нижню полицку під нічним столиком, де поставила тарілку з двома печивцями в шоколаді для Джиллі, як завжди робила Саванна. Печивця, залишені для Джиллі,

раніше зникали, але до мене вона не приходила. Можливо, Саванна сама з'їдала ті печивця. Я взяла одне і надкусила, але воно виявилось черствим.

Мені треба було піти на закупи. Треба було відірватися від телевізора. Я дістала гроші з шухляди зі шкарпетками — взяла дві двадцятидоларові купюри, що лишилися від мого дня народження. Мій день народження був так давно. У день, коли мені виповнилося одинадцять, я не думала, що на подаровані бабуся гроші сама буду купувати продукти.

Тепер усе було інакше.

Я не хотіла, щоб у магазині на мене звертали увагу, тож вдягнула капелюха і сонячні окуляри, як кінозірка, яка прогулюється містом.

Я почепила наплічник і пішла у продуктовий магазин. Це було добре — вийти на вулицю, щоб змінити обстановку. Та було дуже спекотно, тож незабаром під капелюхом назбирався піт і став стікати по обличчю. Це виявилось не так гламурно, як мало бути.

Я була рада, що можу вибрати в магазині те, що хочу. Пішла у ряд зі «СпагетіОз» і підняла окуляри, щоб роздивитися бляшанки. Я хотіла з фрикадельками. *Саванна любить прості, без нічого.* Ні, вона любила — Саванна любила прості, без нічого.

Раптом мені стало дуже погано, тут, у ряду з консервами.

Але мені була потрібна їжа. Я поставила п'ять банок «СпагетіОз із фрикадельками» у візок.

Я хотіла їсти здорову їжу, тож треба було ще купити овочів. Взяла дві бляшанки кукурудзи і одну — зелених бобів. Взяла коробку пластівців, два літри молока,

буханку хліба, пакунок порізаної шинки і яблука. Я розуміла, що наплічник буде важкий, але прикинула, що їжі вистачить на кілька днів.

Я заплатила, вийшла з магазину, і ніхто мене не впізнав. Зупинилася біля лавки і запхала паперовий пакет із продуктами до наплічника. Поправила капелюха і окуляри і збиралася вже йти додому, коли побачила поряд із продуктовим зоомагазином.

Я нікуди не поспішала, тож мала час зайти всередину.

Коли я зайшла, на дверях задзеленчав дзвоник. Усередині стояв сильний запах тварин, звідусіль лунав щебет пташок.

За склом сиділо троє цуценят. Я притиснула руку до скла, і до неї стрибнуло цуценя.

Було б гарно мати цуцика.

Я витягла з кишені гроші, які в мене лишилися. Цуценята коштували по сто доларів кожне. Навіть усіх подарованих на день народження грошей не вистачило б.

Біля однієї зі стін магазину стояли велетенські акваріуми з рибками, а перед ними — ряди банок, у кожній — кольорова рибка. «Бійцівська рибка — \$3.99».

У самому кінці ряду була блакитна рибка з фіолетовими плавниками. Вона дивилася на мене і махала одним плавником.

Я помахала їй пальцем у відповідь і ще раз подивилася на гроші, які тримала в руці.

Я акуратно понесла банку до касирки. Жінка, забачивши мене, витягла ще пакунок із кормом:

— Плюс ще два долари, — сказала вона.

— Добре, пані, — я дивилася, як вона перекладає мою рибку у пластиковий пакет, зав'язує його і передає мені.

— Як зватимуть рибку? — запитала вона.

— Семмі, — сказала я.

Я обережно несла пакет із рибкою усю дорогу додому.

У мене було все, що потрібно, щоб вести господарство: будинок, їжа і нова сім'я. Відтепер це я — Обрі — і Семмі, нас лише двоє.

У нас колись була золота рибка. Я знайшла її акваріум з блакитними камінцями під раковиною на кухні. Я мугикала щось, поки промивала камінці водою без мила, бо не хотіла, щоб Семмі плавав у мильній воді. Я набрала тепленької води і вихлюпнула Семмі в акваріум разом із його старою водою. Поставила акваріум собі на комод.

— Тепер ти вдома, — сказала я йому.

Біля вхідних дверей почулися кроки. Я завмерла і прислухалася. У щілину заштовхали пошту. Грюкнула металева засувка, аж я підстрибнула. Затамувавши подих, навшпиньках підійшла до дверей, щоб подивитися пошту. Скринька була переповнена. Я не торкалася її протягом чотирьох днів. Багато листів було адресовано Гордону Прістлі. Татові. Саванні прийшов дитячий журнал. «Хайлайтс». Я добряче штурхнула все це ногою і повернулася на кухню зробити сандвіч.

Задзвонив телефон. Такого давно не траплялося. Я втупилася в нього. Два дзвінки. Три дзвінки. Коли пролунав четвертий, я схопила слухавку.

— Мам?

— Що таке, дорогенька?

— Алло!

— Обрі, дорогенька, це Ебігейл Маршал, з церкви.

Ааа. Церква. Ці тупі жінки з церкви завжди втручалися у наші справи. Вони постійно кликали маму. Наполягали, щоб ми відвідували різноманітні їхні заходи. Аж поки я не жбурнула креманку з шоколадним морозивом у білу сукню Пенні Лейн, бо вона чіплялася до мене з проханнями погратися навіть тоді, коли я сказала, що не хочу. І одна з цих жіночок із церкви досі щотижня лишає перед парадним входом величезну каструлю з їжею, навіть тепер, через три місяці після похорону. Останнього разу це були баклажани. Фе.

— Мама вдома? Я б хотіла зустрітися з нею, подивитися, як ви. Ми не бачилися після пікніка на 4 липня*.

— Ні, вона вийшла, пані, — сказала я.

— Скажеш їй, що я телефонувала? Ми хочемо організувати продаж випічки, і я подумала, що вона б хотіла долучитися. Вона любила наші спільні проекти. Це може допомогти.

Я не уявляла, чим це може допомогти. Що взагалі може допомогти?

— Так, пані, — сказала я.

— Тож ти скажеш, щоб вона мені зателефонувала? — перепитала пані Маршал.

— Знаєте, взагалі-то, через кілька годин ми ідемо у відпустку. Вона подзвонить вам, коли ми повернемося, — я вигадала чудову історію, тим паче, що біля будинку більше не було припаркованої машини.

— О! Прекрасно! Це добре для вас обох — вибратися з дому. Дайте знати, якщо вам щось треба, ти чуєш?

---

* День незалежності США.

— Обов'язково, пані, — сказала я. — До побачення.

Я гепнула телефоном об підлогу. Більше не відповідала на дзвінки — занадто ризиковано. Вилучила червоний фломастер із коробки з різним мотлохом і написала на шматку паперу «У ВІДПУСТЦІ». Дістала скотч і приклеїла папірець знадвору на дверях парадного входу, гепнула ними також. Я знала правила: ніхто, *ніхто* не повинен знати, що я сама. Я бачила це по телевізору. Дітей, яких знаходили самих, відправляли до притулку. Я не хотіла бути такою дитиною. Хотіла лишатися вдома.

Можливо, завдяки записці перестануть також з'являтися небажані каструлі з їжею.

Телефон став дзвонити постійно. Дзвонив і дзвонив. Мені нічого було сказати, хоч хто б це був. Я не відповідала.

Пластівці на сніданок, півбляшанки «СпагетіОз» на обід, пів — на вечерю.

Іноді я переставала дивитися телевізор і просто лежала на дивані, ні про що не думала і спостерігала, як на стелі танцюють павутинки, на які дмухає вентилятор.

Я була рада, що моя спальня внизу. Це означало, що не треба підніматися нагору і дивитися на зачинені двері спалень.

Кімната Саванни зовсім не змінилася, я це знала. Ніхто навіть не застелив її ліжка. На ньому все ще лежали зіжмакані простирадла і м'які іграшки. Кошик був наповнений брудним одягом. На столі розкидані олівці та кольоровий папір.

Двері до спальні мами й тата також зачинені, але їх відчиняли після аварії. Мама намагалася там спати. Та

я знала, що насправді вона спала на дивані внизу, якщо взагалі спала.

Я дуже тішилася, що у мене є Семмі, якого треба годувати кожні кілька днів.

Я дмухала, на воді з'являлися брижі, і це змушувало його погойдувати плавниками.

— Добраніч, Семкінзе, — сказала я. — Я зробила все так, як ти любиш. Дивись. Лавова лампа^{*} увімкнена. Штори закриті. На стелі сятимуть зорі. Музику вже вмикаю.

Я вимкнула світло і залізла в ліжко. Слухала вальси, які купив мені тато, і дивилася, як Семмі плаває, плаває, плаває у своєму акваріумі. Було неважко заснути, слухаючи музику і дивлячись на кола на воді. Мої очі стомилися. Я знала, що не бачитиму снів.

Удень я знову лежала на дивані. Який це був день? Я не впевнена.

— Семмі, чого ти хочеш, самотня блакитна рибко? — запитала я.

Я слухала.

— Я також. Тільки з морозивом.

Бідний Семмі. Я думала про те, чи сумує він за всіма тими рибками, що були в магазині. Мабуть, ні. Їх там було забагато. Бійцівським рибкам потрібен свій власний простір.

---

* Світильник, переважно у формі циліндра, наповнений прозорою олією і напівпрозорим парафіном, часто ще й з фігурками зірок. У нагрітій лампі парафін перекочується, що дуже схоже на розтікання лави, а підсвічений вміст циліндра відображається на стелі чи стінах. Очевидно, Обрі теж мала лампу з зірками, які «сяяли» на стелі.

Мені також, Семмі.

Добре, що було літо. Ніхто не перевіряє, чи я в школі. Ніхто не витріщається на мене, не кепкує. Ніхто не повинен турбуватися про мене, і я не повинна ні про кого піклуватися. Здавалося, що це добре, так само, як здавалося, що крекери і сир — це добре.

Я знову дивилася телевизор, коли у двері подзвонили. Дзвонили і дзвонили. Я ігнорувала дзвінок. Але він продовжував дзвонити.

«Не відчиняй», — сказала я собі.

Але дзвінок продовжував дзвонити.

Я думала, що можу збожеволіти. Я могла збожеволіти, слухаючи *оте дзень-дзелень, дзень-дзелень* знову і знову, знову і знову, знову і знову і знову, знову і...

Моя голова казала ногам зупинитися, але вони побігли до дверей. Руки дотягнулися до ручки і навстіж відчинили двері.

Там стояла бабуся. З червоними очима, але рішучим поглядом.

— Бабусю, — сказала я. — Що ти тут робиш?

— Приїхала подивитися, як тут мої дівчатка, — відповіла бабуся.

— Чому? — запитала я.

— Я телефонувала, але ніхто не відповів.

— Телефон зламався, — збрехала я.

— Я хвилювалася. Ми зідзвонювалися що два тижні, а потім — нічого...

— Тож ти подолала увесь цей довгий шлях з Вермонту? Як?

— Поїздом, — відповіла бабуся. — І на таксі.

У бабусі була лише невелика сумка. Туди могло поміститися зовсім небагато речей. Зміна одягу. Піжама. Зубна щітка... Бабуся ненавиділа подорожувати.

Вона розвела руки, і я впала в її обійми. Вперше, відколи лишилася сама, я розплакалася.

...

Ми сиділи на дивані, бабусині м'які пальці бігали по моєму волоссю. Вони не торкалися мого шраму над скронєю. Скроня... Я й слова такого не знала, доки не з'явився шрам.

— Де моя Ліззі? — запитала бабуся.

Ліззі. Моя матір, її донька. Де вона була?

— Вийшла ненадовго. Вона повернеться перед вечерею, — знову збрехала я.

Я не знала, що життя на самоті перетворить мене на брехуху. Я не могла сказати їй правду. У жодному разі.

— Бабусю, почитаєш мені?

— Добре, дорогенька, як тоді, коли ти була маленькою? Ти завжди любила казки...

Бабуся не закінчила свою фразу, але я закінчила її подумки. Вона часто це повторювала, і далі завжди були такі слова: «Саванна ніколи не посидить, щоб послухати казку...»

— Піду візьму книжку, — я пішла у свою кімнату і принесла бабусі книжку, яку читала.

Бабусин ніжний голос завжди навіював на мене сон. Я обкрутилася навколо неї, влігшись їй на живіт, як на подушку.

Поки бабуся читала, світло змінилося на золотисто-оранжеве, але сонце ще не зайшло. Настав вечір. Час